

Příběh Jaroslava Seiferta

Jaroslav "King" Seifert se narodil 5. dubna 1947 v Polici nad Metují. V padesátých letech byla většina příležitostí k dětské zábavě venku - a pro polické kluky bylo typické, že stále někde lezli. Po stromech, v radešovském lomu a s přibývajícím věkem je přitahovala větší dobrodružství ve skalách na Ostaši.

Někdo se párkrát odřel - a nechal toho, někdo šel na vojnu a nechal toho, někdo se oženil a nechal toho, ale pár jich u lezení zůstalo. V roce 1970 se King dostal do krajského reprezentačního družstva - a díky tomu měl daleko jednodušší možnost vyjet do ciziny, protože sportovní svaz organizoval každoroční výjezdy. Účastníci si náklady museli zaplatit, ale soukromá cesta mimo tyto sportovní zájezdy byla v té době prakticky nemožná. V roce 1971 se tak dostal na výpravu do Alp pod Mont Blanc a v roce 1973 na "bleskovou výpravu" do švýcarských Alp na Lyskamm, která je předmětem našeho filmu. Lezlo se ve dvojicích, které se musely již před cestou domluvit, co kdo vezme. Někdo bral stan, druhý vaření... protože autobus výpravu vyvezl do hor, tam ji vyložil a odjel - a tři týdny museli mít účastníci všechno potřebné vybavení na zádech.

V roce 1976 byla organizována výprava do Himalájí na sedmitisícovku Nun, kam se King dostal díky svým zkušenostem z vysokohorského lezení v Alpách. Některé výpravy šly dobře od samého začátku, jiné se zase vůbec nedařily. Nun patřil mezi ty úspěšné a byl vybrán proto, že se jednalo o oblast na indicko-pákistánských hranicích, která byla předtím mnoho let uzavřená. V tomto roce se o výstup pokusilo čtrnáct výprav, ale československá byla jediná, která vrcholu dosáhla, navíc po nové vlastní cestě. Vysokohorské lezení těchto "poloamatérských" skupin bylo jiné, než u federálních, prakticky profesionálních družstev. Těm špičkovým lezcům nebylo jedno, že vynesou vybavení pod vrchol, a pak se vrátí - a ten dobude někdo jiný. Našim "krajánkům" to bylo víceméně jedno - daleko větší význam pro ně mělo dobrodružství a přátelství, proto se nyní i po desítkách let scházejí a na své zážitky vzpomínají.

Byly ale i výpravy, kde se nedařilo. V roce 1980 byla další cesta do Himalájí. Jeli autem. První zdržení přišlo v Bagdádu, protože zrovna začínala irácko-iránská válka. Když dorazili do Nepálu, tak nedostali povolení k výstupu na vybrané lokality, celou dobu je provázely problémy a lano ani nevybalili. Nakonec zde ale pobýli šest týdnů a čas využili k tomu, že obešli vrcholy Annapurny. Horolezecky to byl neúspěch, ale unikátní cestovatelská příležitost. Poznali vysokohorský život ještě v jeho původní podobě před nástupem komerčního turismu. Odtud King pořídil velké množství fotografií, které i vystavoval.

Přezdívký se chytne a udrží, nebo také zanikne. Kdysi běžel v kinech film Pahorek z vojenské věznice, kde vypukla vzpoura a jeden z vězňů, jménem King, pronesl výrok: "Se* u na vojnu". A Jarda Seifert zrovna v té době získal modrou knížku (osvobození od vojenské služby, v té době povinné) a komentoval to stejným výrokem. Tak mu "přišli" Kinga, a přezdívký se udržela.

Horolezectví přináší i nebezpečí. Někdy pomohli jiným horolezcům, i když tím sami nedosáhli vytouženého cíle, ale tak to v horách chodí. Jednou pomůžeš, příště třeba budeš pomoc sám potřebovat.

Ani v rodinném soužití to nebylo jednoduché. Při Kingově první cestě do Alp si manželka přečetla v novinách, že tam pět československých horolezců zahynulo. Dva spadli a do třech uhořel blesk. Noviny uvedly iniciály, ale - co když se spletli? To, že její muž zůstal mezi živými se dozvěděla, až když přijel domů.

Vyprávění King končí výrokem závodníka formule jedna Alaina Prosta: "Čím blíže jsme smrti, tím víc si vážíme života".